

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VII./2016
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 572/2015
populárny názov	Vylúčenie rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora ako rozhodnutia správneho orgánu predbežnej povahy zo súdneho prieskumu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	11.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd sa nie v celej miere stotožňuje so záverom najvyššieho súdu o tom, že rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora je ako rozhodnutie predbežnej povahy v zmysle § 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a priori vylúčené zo súdneho prieskumu. Toto rozhodnutie je svojou podstatou rozhodnutím sankčnej povahy a nesporne sa dotýka aj základných práv a slobôd. Avšak ochrana pred nezákonným rozhodnutím a postupom poskytovaná súdmi v správnom súdnictve nie je v tomto prípade jediným a výlučným účinným nástrojom ochrany pred negatívnymi dopadmi prípadne nezákonného rozhodnutia správneho orgánu o pozastavení výkonu súdneho exekútora. Hoci zastavením konania tu existovala možnosť porušenia základných práv sťažovateľky, namietanému zásahu chýba nezvratiteľnosť a taká jeho intenzita, ktorá by nevyhnutne vyžadovala aktívny zásah ústavného súdu do rozhodovacej činnosti správneho súdu.
skutkový stav a základné fakty	Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou v správnom súdnictve domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) zo 16. marca 2012, ktorým bolo v rozkladovom konaní potvrdené jeho rozhodnutie z 19. augusta 2011, o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútorky z dôvodu začatia disciplinárneho konania podľa § 222 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších zmien (ďalej len „Exekučný poriadok“). Najvyšší súd uznesením z 26. marca 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. mája 2013 a konanie vo veci zastavil pre nedostatok právomoci správneho súdu, keďže bol toho názoru, že v rozhodnutí ministra spravodlivosti o pozastavení výkonu funkcie exekútorky ide o rozhodnutie vylúčené zo súdneho prieskumu pre jeho predbežnú povahu [§ 248 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Sťažovateľka je toho názoru, že uznesenie najvyššieho súdu porušuje čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

	<p>práv a základných slobôd, pretože odmietol preskúmať rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora, ktoré výrazným spôsobom zasahuje do základných ľudských práv a slobôd a týka sa aj občianskych práv, ktoré zo súdneho prieskumu nesmú byť vylúčené.</p>
z odôvodnenia	<p>Podstatu predloženej sťažnosti tvorí posúdenie právnej otázky, či rozhodnutie ministra spravodlivosti o dočasnom pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora podlieha alebo nepodlieha súdnemu preskúmaniu v správnom súdnom poriadku podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, ako aj či rozhodnutie najvyššieho súdu vecne neprejednáť žalobu proti takému rozhodnutiu spôsobilo sťažovateľke ujmu na ňou označených právach, ktorých porušenie namieta.</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sa nie v celej miere stotožňuje so záverom najvyššieho súdu o tom, že rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie súdneho exekútora je ako rozhodnutie predbežnej povahy v zmysle § 248 písm. a) OSP a priori vylúčené zo súdneho prieskumu. Toto rozhodnutie je svojou podstatou rozhodnutím sankčnej povahy, ktoré môže byť vydané pri splnení zákonom ustanovených podmienok a nesporne sa dotýka aj základných práv a slobôd. Avšak ochrana pred nezákonným rozhodnutím a postupom poskytovaná súdmi v správnom súdnom poriadku nie je v tomto prípade jediným a výlučným účinným nástrojom ochrany pred negatívnymi dopadmi prípadne nezákonného rozhodnutia správneho orgánu o pozastavení výkonu súdneho exekútora. Hoci zastavením konania tu existovala možnosť porušenia základných práv sťažovateľky, ktorá v konečnom dôsledku viedla k prijatiu jej sťažnosti na ďalšie konanie, namietanému zásahu chýba nezvratiteľnosť a taká jeho intenzita, ktorá by nevyhnutne vyžadovala aktívny zásah ústavného súdu do rozhodovacej činnosti správneho súdu.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu a súdneho spisu ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka doteraz ani raz nevyužila možnosť danú ustanovením § 222 ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého rozhodnutie o pozastavení výkonu funkcie exekútora môže minister zrušiť aj v priebehu disciplinárneho konania, a to bezodkladne na návrh toho, kto ho navrhol, alebo na návrh disciplinárne stíhaného exekútora alebo aj bez návrhu. Disciplinárne stíhaný exekútor môže svoj návrh na zrušenie rozhodnutia o pozastavení výkonu funkcie exekútora podať znovu najskôr po uplynutí jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia o zamietnutí jeho predchádzajúceho návrhu.</p> <p>Z citovaného zákonného ustanovenia aj pri vylúčení rozkladu (§ 222 ods. 6 Exekučného poriadku) jasne vyplýva existencia osobitnej a účinnej obrany proti rozhodnutiu o pozastavení výkonu funkcie. Teda, aj keď toto rozhodnutie obmedzuje exekútora v realizácii jeho povolania, je potrebné vnímať ho v kontexte záujmu zachovať nielen zákonnosť výkonu rozhodnutí súdnymi exekútormi, ale aj dôveryhodnosti súdnych exekútorov ako súčasti systému ochrany a vykonateľnosti práv a právom chránených záujmov. Navyše, toto rozhodnutie nie je osebe rozhodnutím definitívnej povahy – jeho účinky možno zvrátiť aj inak, než cestou žaloby v správnom súdnom poriadku; jeho trvanie je tiež zo zákona limitované momentom vyhlásenia rozsudku súdu prvého stupňa v disciplinárnej veci dotknutého súdneho exekútora.</p> <p>Zákomom predpokladaná dočasnosť ako imanentný a základný znak napadnutého rozhodnutia ministra zároveň determinuje možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv do takej miery, aby bolo nevyhnutné ich porušenie vysloviť. Vychádzajúc z daných okolností prípadu nemožno hovoriť ani o upretí základného práva na voľbu a výkon povolania, pretože odvolať sťažovateľku z funkcie možno iba meritórnym rozhodnutím, a nie napadnutým rozhodnutím dočasnej povahy.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 50/01, I. ÚS 52/02, PL. ÚS 18/98, I. ÚS 37/95, I. ÚS 354/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07</p>
súvisiace právne predpisy	<p>§ 248 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov § 222 ods. 1 a ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a</p>

	exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 255/2016
populárny názov	Zásada najlepšieho záujmu maloletých a jej uplatnenie pri rozhodovaní súdov o nenariadení návratu maloletých do krajiny obvyklého pobytu podľa Haagskeho dohovoru
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	03.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o právach dieťaťa čl. 3 ods. 2 Dohovor o právach dieťaťa čl. 8 ods. 1 Dohovor o právach dieťaťa čl. 9 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2
analytická právna veta	Ústavný súd v súlade so svojou predchádzajúcou judikatúrou uviedol, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Haagsky dohovor musia byť interpretované v súlade a bez vzájomného konfliktu, pričom rozhodujúci je najlepší záujem dieťaťa, pričom zdôraznil, že vnútroštátne súdy sú povinné náležite preskúmať celú rodinnú situáciu vrátane tvrdení o „vážnej ujme“, ktorá by dieťaťu v prípade návratu mala hroziť, a toto preskúmanie musia vnútroštátne súdy aj náležite odôvodniť vo svojich rozhodnutiach.
skutkový stav a základné fakty	Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, ktorý je občanom Českej republiky, sa návrhom podaným Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) domáhal nariadenia návratu maloletých sťažovateľov do Českej republiky, ktorá je krajinou ich obvyklého pobytu a do ktorej sa odmietla vrátiť s maloletými sťažovateľmi ich matka. Okresný súd uznesením z 28. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol o zamietnutí návrhu. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) na odvolanie sťažovateľa uznesením z 30. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) potvrdil uznesenie okresného súdu. Vo svojom rozhodnutí konštatoval, že rodičia pred premiestnením maloletých sťažovateľov vykonávali opatrovnícke práva k maloletým spoločne, obvyklým pobytom maloletých sťažovateľov v čase ich premiestnenia na území Slovenskej republiky bola Česká republika, 3. februára 2015 došlo k neoprávnenému zadržiavaniu maloletých sťažovateľov na území Slovenskej republiky, a v zmysle účelu Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí z 25. októbra 1980 (ďalej len „Haagsky dohovor“) je potrebné posudzovať každý prípad individuálne a prihliadať na záujem maloletého dieťaťa a jeho už vytvorené väzby. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že návrat maloletých sťažovateľov do krajiny obvyklého pobytu by predstavoval pre deti aj matku nebezpečenstvo ujmy. Sťažovateľ namieta, že postupom a napadnutým uznesením krajského súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu a aplikácii Haagskeho dohovoru a ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 z 27. novembra 2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 1347/2000 (ďalej len „nariadenie Brusel II bis“), čím došlo aj k porušeniu označených práv.
z odôvodnenia	1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením

<p>krajského súdu</p> <p>Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv nesprávnym právnym posúdením podmienok nenariadenia návratu maloletých sťažovateľov podľa Haagskeho dohovoru a nariadenia Brusel II bis a nedostatočným odôvodnením rozhodnutia v tejto časti (posúdenie existencie nebezpečenstva hrozacej ujmy v prípade návratu a primeraných opatrení na zabezpečenie ochrany maloletých po ich návrate).</p> <p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že napadnuté uznesenie ústavne akceptovateľným spôsobom reaguje na všetky relevantné odvolacie námietky sťažovateľa, jasne, zrozumiteľne a v súlade s judikatúrou v obdobných veciach vrátane judikatúry medzinárodných orgánov ochrany práva, predovšetkým ESLP, objasňuje postup aplikácie kritérií na rozhodnutie o nenariadení návratu maloletých sťažovateľov v súlade s dôrazom na zásadu najlepšieho záujmu maloletých.</p> <p>Ústavný súd sa v ostatnom čase vyjadril k aplikácii týchto kritérií napr. v náleze sp. zn. IV. ÚS 100/2014 z 23. mája 2014, v ktorom uviedol – s odkazom na rozsudok ESLP č. 27853/09 z 26. 11. 2013 vo veci X v. Lotyšsko a v ňom citovanú ďalšiu judikatúru, že dohovor a Haagsky dohovor musia byť interpretované v súlade a bez vzájomného konfliktu, pričom rozhodujúci je najlepší záujem dieťaťa, pričom zdôraznil, že vnútroštátne súdy sú povinné náležite preskúmať celú rodinnú situáciu vrátane tvrdení o „vážnej ujme“, ktorá by dieťaťu v prípade návratu mala hroziť, a toto preskúmanie musia vnútroštátne súdy aj náležite odôvodniť vo svojich rozhodnutiach.</p> <p>Napadnuté uznesenie krajského súdu sa podrobne zaoberá odôvodnením hrozby ujmy v prípade návratu maloletých, ktorej existenciu vyhodnotil z konkrétnych okolností nízkeho veku maloletých, ich prirodzenej naviazanosti na matku a prostredníctvom nej na prostredie, v ktorom matka žije, ktoré je aktuálne v Slovenskej republike, kde má momentálne vytvorené najlepšie podmienky na starostlivosť o maloletých. Krajský súd svoj záver odôvodnil aj nedostatočnými zárukami, faktickým správaním sťažovateľa (pred a v priebehu konania, ktoré vyhodnotil za agresívne a majetnícke) a jeho postojmi (neplatil výživné, lebo nemal na základe čoho platiť, pozn.), pričom pre posúdenie vhodnosti návratu maloletých z hľadiska citového a duševného rozvoja bola kľúčová otázka, či existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat detí by tieto vystavil duševnej ujme, respektíve priviedol ich do neznesiteľnej situácie. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na citové reakcie a obavy maloletého Lukáša z osoby otca, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, pričom tieto reakcie boli opakované, spontánne a neboli relevantne ovplyvnené zásahmi matky maloletého. Záver krajského súdu, že naviazanosť maloletých na osobu matky, a fakt, že matka vzhľadom na dôvody opustenia spoločnej domácnosti si nevie predstaviť svoju existenciu v mieste obvyklého pobytu maloletých sťažovateľov, s prihliadnutím aj na osobu sťažovateľa a jeho postojov, v súhrne predstavuje vážnu hrozbu, že návrat maloletých detí bez matky by vážne ohrozil ich duševný vývoj, je podľa názoru ústavného súdu akceptovateľný.</p> <p>2. V súvislosti s namietaným porušením hmotných práv sťažovateľa (čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 dohovoru a čl. 3 ods. 2, čl. 8 ods. 1 a čl. 9 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa) ústavný súd konštatoval, že všeobecné súdy, rešpektujúc ústavnoprocésne princípy garantujúce základné práva účastníkov konania na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa názoru ústavného súdu v konaní o ochranu týchto práv a v spojení s nimi posúdili aj namietané porušenie už uvedených hmotných práv sťažovateľov, keď v rámci tohto konania rešpektovali existujúcu právnu úpravu, ktorú primeraným spôsobom interpretovali a aplikovali, komplexne posúdili skutkové okolnosti prípadu a rozhodujúce skutočnosti pre legitímnosť zásahu do týchto hmotných práv sťažovateľov, a na tomto základe rozhodli o návrhu sťažovateľa s poukazom na najlepší záujem maloletých sťažovateľov. Ústavný súd dospel k záveru, že aj z hľadiska posúdenia týchto práv nebol postup všeobecných súdov ani svojvoľný a ani arbitrárny a ich rozhodnutia sú aj z pohľadu poskytnutej ochrany týchto práv ústavne udržateľné.</p> <p>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, m. m. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 147/08, m. m. II. ÚS 4/94, mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05, IV. ÚS 77/02, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, m. m. I. ÚS 241/07, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 100/2014, III. ÚS 60/04, m. m. I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, II. ÚS 77/06, I. ÚS 67/06, II. ÚS 593/2011 ESEP: García Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999, rozsudok č. 27853/09 z 26. 11. 2013 vo veci X v. Lotyšsko, rozsudok č. 41615/07, Neulinger a Shuruk v. Švajčiarsko zo 6. 7. 2010
súvisiace právne predpisy	Dohovor o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí
klúčové slová	maloletý-záujem dieťaťa maloletý-obvyklý pobyt maloletý-práva dieťaťa

spisová značka	III. ÚS 309/2016
populárny názov	Prípustnosť určovacej žaloby podanej účastníkmi dedičského konania po jeho právoplatnom skončení
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Podľa názoru ústavného súdu nie je možné z ustanovení § 175y ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku vyvodiť záver o tom, že by účastníkovi dedičského konania bránilo osvedčenie o dedičstve podať určovaciu žalobu, ktorou sa domáha určenia, že vec, ktorá bola pôvodne zahrnutá do dedičstva, patrila v čase smrti inej osobe. Pokiaľ konajúce všeobecné súdy poukázali na deklaratórnu povahu osvedčenia o dedičstve, vychádzali zo skutočnosti, že dedičstvo sa podľa § 460 Občianskeho zákonníka nadobúda smrťou poručiteľa, preto je možné dediť iba ten majetok, ktorý bol vo vlastníctve poručiteľa v čase jeho smrti. Deklarátorne osvedčenie o dedičstve nemôže založiť vlastnícky vzťah dedičov k veciam, ktorých vlastníkom nebol v čase smrti ich právny predchodca, teda poručiteľ. Aj s ohľadom na uvedené ústavný súd považoval závery krajského súdu z ústavného hľadiska za akceptovateľné.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 20. februára 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Sťažovatelia boli účastníkmi namietaného súdneho konania v procesnom postavení žalovaných. Žalobcovia sa v tomto konaní voči sťažovateľom domáhali určenia, že ich právny predchodca bol v čase svojej smrti vlastníkom sporných nehnuteľností, a to na základe reálnej delby nehnuteľností z rokov 1944 a 1945. Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) vo veci rozhodol rozsudkom z 15. novembra 2012 tak, že žalobe vyhovel a určil, že sporné nehnuteľnosti boli v čase smrti právneho predchodcu žalobcov v jeho vlastníctve. Proti rozsudku okresného súdu podali sťažovatelia odvolanie. Krajský súd namietaným rozsudkom z 20. februára 2014 rozsudok okresného súdu potvrdil.
z odôvodnenia	Podstatnou sťažnostnou námietkou je tvrdenie sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj o arbitrárnosti jeho záverov vo vzťahu k legitímácii žalobcov na podanie žalobného návrhu. Podľa názoru sťažovateľov krajský súd stotožňujúc sa s právnym názorom okresného súdu v danom prípade nesprávne aplikoval § 175y ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na ich právnu vec. Sťažovatelia svoje závery opierajú o tvrdenie, že práve s poukázaním na znenie § 175y ods. 2 OSP nie je možné, aby sa osoby, ktoré boli účastníkmi dedičského konania, po jeho právoplatnom skončení

	<p>domáhali určovacou žalobou, že ich právny predchodca v čase smrti bol vlastníkom veci, ktorá bola zahrnutá do aktív dedičstva. Poukazujú pritom na to, že hoci má osvedčenie o dedičstve vydané súdnym komisárom deklaratórnu povahu, pre účastníkov dedičského konania je jeho výsledok záväzný. Sťažovatelia na základe uvedeného tvrdia, že žalobcovia neboli vecne aktívne legitimovaní na podanie určovacej žaloby, o ktorej rozhodovali všeobecné sudy v namietanom konaní.</p> <p>Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľov o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku a o jeho arbitrárnosti. Krajský súd síce stručne, ale zrozumiteľne odôvodnil svoj právny názor vo vzťahu k námietke sťažovateľov týkajúcej sa aktívnej vecnej legitimácie žalobcov, keď konštatoval prípustnosť určovacej žaloby podanej pôvodnými účastníkmi dedičského konania aj po jeho právoplatnom skončení. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd s poukázaním na obsah rozsudku okresného súdu odpovedal na právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany sťažovateľov, pričom jeho závery nie sú v logickom rozpore a nevizujú zjavné omyly v aplikácii procesných a hmotnoprávnych predpisov.</p> <p>Aj podľa názoru ústavného súdu nie je možné z citovaných ustanovení § 175y ods. 1 a 2 OSP vyvodiť záver o tom, že by účastníkovi dedičského konania bránilo osvedčenie o dedičstve podať určovaciu žalobu, ktorou sa domáha určenia, že vec, ktorá bola pôvodne zahrnutá do dedičstva, patrila v čase smrti inej osobe, v danom prípade právnomu predchodcovi žalobcov. Pokiaľ konajúce všeobecné sudy poukázali na deklaratórnu povahu osvedčenia o dedičstve, vychádzali zo skutočnosti, že dedičstvo sa podľa § 460 Občianskeho zákonníka nadobúda smrťou poručiteľa, preto z hľadiska hmotného práva je možné dediť iba ten majetok, ktorý bol vo vlastníctve poručiteľa v čase jeho smrti. Deklarátorne osvedčenie o dedičstve nemôže preto založiť vlastnícky vzťah dedičov k veciam, ktorých vlastníkom nebol v čase smrti ich právny predchodca, teda poručiteľ. Aj s ohľadom na uvedené preto ústavný súd závery krajského súdu týkajúce sa tejto námietky sťažovateľov považoval z ústavného hľadiska za akceptovateľné, nevykazujúce známky svojvôle alebo popretia ich účelu či významu. Odôvodnenie namietaného rozsudku ako celok spĺňa aj parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP).</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p><u>Ústavný súd SR:</u> I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, II. ÚS 193/2010, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07, III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09</p> <p><u>EStP:</u> rozsudok Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B, Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997</p>
súvisiace právne predpisy	§ 175y ods. 1 a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	

spisová značka	III. ÚS 310/2016
populárny názov	Odklad vykonateľnosti rozhodnutia napadnutého mimoriadnym dovolaním
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Samotné dôvody mimoriadneho dovolania nie je možné automaticky považovať aj za dôvody pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, keďže odôvodnenie návrhu na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia by malo primárne smerovať k preukázaniu naliehavej

	<p>potreby takéhoto mimoriadneho zásahu do vlastností právoplatného rozhodnutia, a tým aj do právnej istoty účastníkov konania. Dôvody by pritom vždy mali byť dostatočne konkretizované vo vzťahu k prejednávanej veci a účastníkom konania.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 25. júla 2014 (ďalej len „namietané uznesenie“).</p> <p>Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) zo 14. mája 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 10. decembra 2013 zaviazaná na náhradu škody. Keďže podľa názoru sťažovateľky postup všeobecných súdov konajúcich v uvedenej veci nebol zákonný, generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) bolo na podnet sťažovateľky na najvyššom súde podané mimoriadne dovolanie, ktorým generálny prokurátor navrhoval označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušiť a vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie. Generálny prokurátor tiež podľa § 243ha ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.</p> <p>Najvyšší súd sťažnosťou namietaným uznesením návrh na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí zamietol.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, keďže podľa jej názoru v ňom neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zamietnutie návrhu na odklad vykonateľnosti.</p> <p>Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia sa ústavný súd nestotožnil s tvrdením sťažovateľky o jeho nedostatočnom odôvodnení a arbitrárnosti. Najvyšší súd síce stručne, avšak z obsahového hľadiska zrozumiteľne a jednoznačne odôvodnil svoj právny názor.</p> <p>Od právomoci dovolacieho súdu zamietnuť návrh generálneho prokurátora na odklad vykonateľnosti je možné odvodzovať aj potrebu náležitého odôvodnenia návrhu na odklad vykonateľnosti zo strany generálneho prokurátora. Samotné dôvody mimoriadneho dovolania nie je možné automaticky považovať aj za dôvody pre odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia, keďže odôvodnenie návrhu na odklad vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutého rozhodnutia by malo primárne smerovať k preukázaniu naliehavej potreby takéhoto mimoriadneho zásahu do vlastností právoplatného rozhodnutia, a tým aj do právnej istoty účastníkov konania. Dôvody by pritom vždy mali byť dostatočne konkretizované vo vzťahu k prejednávanej veci a účastníkom konania.</p> <p>V danom prípade, ako na to poukázal aj najvyšší súd v odôvodnení namietaného uznesenia, generálny prokurátor formuloval svoj návrh iba formálne s veľmi všeobecným poukázaním na potrebu „zabránenia vzniku škody veľkého rozsahu“, čo viedlo najvyšší súd k zamietnutiu tohto návrhu z dôvodu jeho neodôvodnenosti. Generálny prokurátor neprezentoval žiadne argumenty, z ktorých by vyplývalo, že v prípade zrušenia právoplatných rozhodnutí napadnutých mimoriadnym dovolaním vznikne sťažovateľke neodstrániteľná ujma. Argumenty týkajúce sa nevyhnutnosti odkladu vykonateľnosti mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí, na ktoré sťažovateľka poukazuje vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu, neboli súčasťou návrhu generálneho prokurátora, preto právny záver najvyššieho súdu o neodôvodnenosti návrhu ústavný súd aj s poukazom na už uvedené nepovažuje za svojvoľné a z ústavného hľadiska neudržateľné ani za také, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Odôvodnenie namietaného uznesenia ako celok teda nevykazuje známky arbitrárnosti a svojvoľnosti a spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, preto je v tomto smere ústavne akceptovateľné.</p> <p>Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení nevysporiadal so všetkými skutočnosťami uvedenými generálnym prokurátorom</p>

	v mimoriadnom dovolaní, v ktorom poukázal na „viaceré pochybenia a porušenia zákona“ konajúcimi všeobecnými súdmi, ústavný súd konštatuje, že vysporiadanie sa s týmito námietkami bude úlohou najvyššieho súdu až v rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07, IV. ÚS 27/2010, II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, II. ÚS 193/2010, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07, III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09 ESELP: rozsudok Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B, Georgidias v. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997
súvisiace právne predpisy	§ 243ha ods. 1 a ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	

spisová značka	III. ÚS 320/2016
populárny názov	Dualita právnej subjektivity fyzickej osoby
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) z 1. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Z obsahu sťažnosti aj jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako povinný v exekúcii na súde domáhal zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku z dôvodu, že vymáhaný nárok oprávneného predstavuje záväzok, ktorý mal byť prihlásený do reštrukturalizácie sťažovateľa. Nakoľko konkurzný súd potvrdil reštrukturalizačný plán sťažovateľa a ukončil jeho reštrukturalizáciu, stali sa všetky záväzky, ktoré neboli do konania prihlásené, v zmysle § 155 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii nevyimateľnými (vrátane nároku oprávneného vymáhaného v exekúcii). Okresný súd Zvolen uznesením zo dňa 23.12.2014 exekúciu z uvedeného dôvodu zastavil.“. Krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie prvostupňového súdu tak, že návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Súd argumentoval tým, že podľa jeho názoru sú fyzická osoba - podnikateľ a fyzická osoba - nepodnikateľ, aj napriek tomu, že ide o tú istú osobu, dva samostatné subjekty práva. Záver krajského súdu je podľa sťažovateľa zjavne právne absurdný, čo zakladá arbitrárnosť napadnutého uznesenia, krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil poukázaním na zákonné ustanovenia, v zmysle ktorých prijal záver o dualite právnej subjektivity fyzických osôb, a na ústavný súd sa sťažovateľ obracia aj z dôvodu, že dosiaľ nebolo v rámci slovenskej judikatúry prijaté právne stanovisko k dualite právnej subjektivity fyzickej osoby.
z odôvodnenia	Predmetom sťažnosti je namietané tvrdenie absurdnosti (resp. arbitrárnosti) napadnutého uznesenia v dôsledku nesprávnej interpretácie inštitútu právnej subjektivity fyzickej osoby. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na skutočnosť, že právny poriadok rozlišuje záväzkovoprávne vzťahy v zmysle Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka a na skutočnosť, že nárok na vymoženie pohľadávky vznikol na základe uplatnenia zmenky, ktorú sťažovateľ vystavil ako fyzická

	<p>osoba – nepodnikateľ, teda nešlo o právny vzťah súvisiaci s jeho podnikateľskou činnosťou. Na základe toho krajský súd sťažovateľovi vysvetlil, že ustanovenie § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov má účinky iba voči obchodnoprávnym záväzkom podnikateľa, a nie voči občianskoprávnym záväzkom fyzickej osoby, hoci de facto ide o jednu a tú istú fyzickú osobu. V závere krajský súd dodal, že fyzická osoba – nepodnikateľ ručí za záväzky zo svojej živnosti celým svojím majetkom, avšak podnikateľ neručí za záväzky fyzickej osoby – nepodnikateľa.</p> <p>V tomto smere ústavný súd konštatoval, že záver krajského súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený a ani za taký, ktorý by popieral účel a zmysel zákona.</p> <p>K námietke, podľa ktorej nebolo v rámci judikatúry prijaté stanovisko k dualite právnej subjektivity fyzickej osoby, považuje ústavný súd za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého uznesenia prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnutý rozsudok hodnotiť ako ústavne neakceptovateľný a neudržateľný.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESJP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011, II. ÚS 27/07, m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05, m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, II. ÚS 70/2014, I. ÚS 417/08
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	<p>Exekúcia - neprípustnosť exekúcie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prístup k súdu</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>právna subjektivita</p> <p>interpretácia právnych noriem</p> <p>legitímne očakávanie</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces</p> <p>výklad (interpretácia)-ústavne konformný</p> <p>konkurz a reštrukturalizácia / vyrovnanie - prihlásenie pohľadávky</p>

spisová značka	III. ÚS 322/2016
populárny názov	Vedľajší účastník a jeho právny záujem na výsledku konania
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd uvádza, že predpokladom prípustnosti vedľajšieho účastníctva v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny

	záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva) a poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 140/2005 (70/2006 ZSP), podľa ktorého aj v prípade vedľajšieho účastníctva je nevyhnutný právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu a nepostačuje iba záujem morálny či majetkový.
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľky pôsobiacej ako advokátka, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní a jeho uznesení z 26. mája 2015 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní a jeho uznesení z 30. novembra 2015 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že na okresnom súde je vedené konanie navrhovateľa, ktorým je obchodná spoločnosť (s ktorou sťažovateľka spolupracovala ako advokátka od jej vzniku) proti Slovenskej republike ako odporcovi o náhradu škody vo výške 64 385 750,24 €. V tomto konaní sťažovateľka podala návrh podľa § 93 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) na vstup do konania na strane navrhovateľa, a to z dôvodu legitímneho právneho záujmu na výsledku sporu. Je totiž toho názoru, že za úspešný podnet na Generálnu prokuratúru SR má na základe zmluvy o poskytnutí právnej služby, ktorú s uvedenou obchodnou spoločnosťou uzatvorila, nárok na odmenu vo výške 12,5 % zo sumy, ktorú okresný súd v uvedenom konaní v prípade úspešnosti žaloby tejto obchodnej spoločnosti prizná.</p> <p>Okresný súd uznesením z 26. mája 2015 rozhodol tak, že nepripustil vstup sťažovateľky do konania ako vedľajšieho účastníka na strane navrhovateľky z dôvodu absencie právneho záujmu na výsledku konania. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd uznesením z 30. novembra 2015 uznesenie okresného súdu potvrdil.</p>
z odôvodnenia	<p>1. Ústavný súd konštatoval, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla uznesenie okresného súdu. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu, keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.</p> <p>2. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie uznesením krajského súdu ako odvolacieho súdu, ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v danej veci v medziach svojej právomoci, keď interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia OSP (§ 93 ods. 1) a tieto pritom vyložil spôsobom, ktorý sa neodchyľuje, navyše už vôbec nie extrémne, od výkladu všeobecných súdov v obdobných porovnateľných prípadoch.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu namietanie nesprávnosti a nezákonnosti rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu nemôže byť samo osebe dôvodom porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd neodmietol sťažovateľke poskytnutie súdnej ochrany, vecou sa zaoberal a rozhodol o nej. Hoci jej odvolaniu odvolací súd nevyhovel a potvrdil prvostupňové rozhodnutie, ústavný súd zastáva názor, že samotné procesné rozhodnutia ho nedostávajú v konaní o určenie, že právny vzťah trvá do podstatne nevýhodnejšej pozície.</p> <p>Krajský súd ako odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktorým potvrdil rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP, najprv citoval § 93 ods. 1 a 3 OSP, opísal podstatné námietky sťažovateľky, ktoré spočívali najmä v tom, že právne závery súdu prvého stupňa v uznesení sú zjavná svojvôľa, že sú nenáležité, prekračujú rámec konania a sú irelevantné pre rozhodnutie súdu o návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania. Podľa jej názoru toto rozhodnutie poskytuje právnu ochranu výkonu práva navrhovateľa v</p>

	<p>rozpore so zásadami poctivého obchodného styku podľa § 256 Obchodného zákonníka zjavne smerujúceho k poškodeniu zmluvného partnera v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, relevantného aj pre obchodné vzťahy a spôsobom v rozpore so zmluvnými dojednaniami. Odvolací súd dospel k záveru, že „z odôvodnenia vstupu sťažovateľky do konania vyplýva len jej osobný (majetkový) záujem na vyúčtovaní odmeny podľa zmluvy s navrhovateľom, od ktorej navrhovateľ v roku 2007 odstúpil, za stavu, keď sa v inom súdnom konaní domáha určenia, že vzťah založený predmetnou zmluvou trvá, čo v žiadnom prípade nemôže zakladať prípustnosť jej vedľajšieho účasti v tomto spore“. Ak potom súd prvého stupňa vyhodnotil, že sťažovateľka neuviedla žiadne konkrétne dôvody právneho záujmu na výsledku tohto konania, a na základe ňou tvrdených skutočností dospel k záveru, že nemá na výsledku prebiehajúceho konania právny záujem, keďže jej právne postavenie sa rozhodnutím o návrhu navrhovateľa nezmení, preto jej vstup do konania ako vedľajšej účastníčky na strane navrhovateľa nepripustil, bolo podľa názoru krajského súdu správne, preto sa s odôvodnením uznesenia okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, odkázal naň a na zdôraznenie jeho správnosti nepovažoval za potrebné uvádzať žiadne ďalšie skutočnosti, pretože by boli podľa neho len opakovaním správnych záverov súdu prvého stupňa.</p> <p>Ústavný súd k citovanému dodáva, že predpokladom prípustnosti vedľajšieho účasti v konaní je právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, t. j. právny záujem na úspešnosti v spore u toho účastníka, ku ktorému pristúpil. O právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie vedľajšieho účastníka (jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva) a poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 140/2005 (70/2006 ZSP), podľa ktorého aj v prípade vedľajšieho účasti je nevyhnutný právny záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu a nepostačuje iba záujem morálny či majetkový.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd opätovne konštatoval, že rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, interpretácia zákona, ktorú krajský súd v danom prípade zvolil, nepopiera zásadným spôsobom znenie a účel právnych noriem aplikovateľných v danej veci, keď bol toho názoru, že sťažovateľka neosvedčila dostatočným spôsobom svoj právny záujem na výsledku konania.</p> <p>Ústavný súd považuje napadnuté uznesenie krajského súdu teda za ústavne akceptovateľné a spôsob, akým v tejto veci rozhodol, nemožno považovať ani za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený a ako taký odporujúci základným právam zaručeným v čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, II. ÚS 371/11, III. ÚS 124/04, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 78/07, m. m. IV. ÚS 35/02, m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05</p> <p>EŠLP: Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288</p>
súvisiace právne predpisy	§ 93 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	účastník konania - vedľajší účastník konania

spisová značka	III. ÚS 325/2016
populárny názov	Problematika porušenia základného práva na súdnu ochranu rozdielnou judikatúrou všeobecných súdov v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	17.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch

	nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí.
skutkový stav a základné fakty	<p>Predmetom sťažnosti doručenej Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 12. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu z 21. augusta 2014 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie konania.</p> <p>Napadnuté uznesenie krajského súdu považuje sťažovateľka za nedostatočne odôvodnené vzhľadom na existenciu rozdielnej judikatúry všeobecných súdov týkajúcej sa otázky vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, a tvrdí, že aj odvolací súd mohol požiadať „o zjednotenie právneho názoru vzhľadom na rozdielnosť súdnych rozhodnutí“.</p>
z odôvodnenia	<p>Vo vzťahu k uplatnenej námietke však ústavný súd poukazuje na to, že ani ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať <i>in abstracto</i> judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá je podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zverená najvyššiemu súdu.</p> <p>Zákonnou podmienkou využitia právomoci jednotlivých kolégií najvyššieho súdu podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona o súdoch je zistenie, že došlo k výkladovým rozdielnostiam v právoplatných rozhodnutiach senátov toho istého kolégia. Cez túto podmienku zjednocovacia právomoc kolégií najvyššieho súdu prirodzene napĺňa stabilne judikovanú požiadavku ústavného súdu, podľa ktorej k imanentným znakom právneho štátu patrí neodmysliteľne aj princíp právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď.</p> <p>Vývoj právnych názorov všeobecných súdov v právne obdobných prípadoch však nemožno automaticky stotožňovať s porušením základného práva na súdnu ochranu, pokiaľ je prípadná odlišnosť týchto právnych názorov založená na racionálnej právnej argumentácii. Je pritom vecou (a najmä povinnosťou) vo veci konajúcich všeobecných súdov vysporiadať sa nielen so zákonnosťou, ale aj ústavnosťou svojich rozhodnutí.</p> <p>Rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému, resp. každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva.</p> <p>K rozdielnej judikatúre preto prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je však dôležité, aby táto inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že v minulosti sa zaoberal aj problematikou prekážok postupu konania všeobecného súdu, pričom judikoval, že „Neakceptovanie návrhu účastníka konania na postup súdu podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety Občianskeho súdneho poriadku nezakladá možnosť porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K záveru o tom, že sú splnené podmienky na prerušenie konania podľa označeného zákonného ustanovenia, musí dospieť iba všeobecný súd“, ako aj to, že „K porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne rozhodnutie... môže dôjsť len v prípade, ak všeobecným súdom zvolený procesný postup [neakceptovanie návrhu sťažovateľa podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku] dosiahne takú intenzitu, ktorá ovplyvní rozhodnutie vo veci samej“.</p> <p>Preskúmaním napadnutého uznesenia ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnená, veľmi strohá argumentácia, nie je v žiadnom prípade spôsobilá spochybniť záver krajského súdu o potvrdení uznesenia okresného súdu. Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal zo skutkových okolností konkrétneho prípadu, svoje rozhodnutie odôvodnil zrozumiteľným a dostatočne</p>

	logickým spôsobom, preto jeho závery možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za akceptovateľné a udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľka s právnym názorom krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, III. ÚS 149/04, IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, IV. ÚS 279/07, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 131/2012, III. ÚS 26/2016, PL. ÚS 36/95, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, m. m. III. ÚS 595/2012, m. m. IV. ÚS 127/05, m. m. I. ÚS 53/2010 EŠLP: rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko zo 6. 12. 2007 Najvyšší súd SR: rozsudok sp. zn. 1 Cdo 185/2006 z 1.10.2013
súvisiace právne predpisy	zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	konanie-prerušenie konanie-procesný postup

spisová značka	III. ÚS 339/2016
populárny názov	Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci rozhodnutím o väzbe
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	31.05.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd nemôže dať za pravdu sťažovateľovi, že bol vzatý do väzby jedine z dôvodu jeho kriminálnej minulosti, ktorej sa nemôže zbaviť. Prvostupňový aj krajský súd sa v prejednávanej veci snažili poukázať na previazanosť dôvodov kolúznej a preventívnej väzby pri zohľadnení skutočnosti, že sťažovateľ bol niekoľkonásobne súdne trestaný, pričom posledný skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, mal spáchať krátko po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Z uvedených dôvodov považovali rozhodnutie o väzbe sťažovateľa za zákonné, v nadväznosti na čo konštatovali, že sťažovateľovi právo na náhradu škody v danej veci nevzniklo. Za daných okolností sa ústavný súd nemôže stotožniť s tvrdeniami sťažovateľa, že krajský súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil alebo že by na predmetné rozhodnutie neboli objektívne dané dôvody.
skutkový stav a základné fakty	Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) zo 17. júla 2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ [v trestnom konaní po vznesení obvinenia vzatý do väzby a následne po zastavení trestného konania z dôvodov, že (i) bolo nepochybné, že skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, sa nestal a (ii) skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci] je účastníkom konania (na strane navrhovateľa) vedeného proti Slovenskej republike v spore o zaplatenie peňažnej sumy, ktorú si nárokuje ako odškodnenie za spôsobenú psychickú ujmu, obmedzenie základných práv a slobôd a odškodnenie za možnú ušľú mzdu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“). Prvostupňovým súdom bol návrh sťažovateľa zamietnutý, proti čomu sa sťažovateľ odvolal. Prvostupňové rozhodnutie bolo napadnutým rozhodnutím krajského súdu potvrdené. Dovolanie bolo Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietnuté ako procesne neprípustné.

z odôvodnenia	<p>Podstatou sťažnosti je namietané tvrdenie arbitrárnosti a neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa krajský súd stotožnil s názorom prvostupňového súdu ohľadom vzatia sťažovateľa do väzby. Nosný dôvod vzatia do väzby mal podľa názoru sťažovateľa spočívať v tom, že sťažovateľ si vzatie do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku mal zaviniť sám, a to svojou predchádzajúcou trestnou činnosťou (v čase rozhodovania o väzbe mal byť už mnohonásobne súdne trestaný a ďalšej trestnej činnosti sa mal dopustiť necelý mesiac po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody).</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti a jej príloh konštatoval, že napadnuté rozhodnutie spĺňa požiadavky ústavnej konformity. Krajský súd si napadnutom rozhodnutí osvojil názor prvostupňového súdu, že sťažovateľ bol vzatý do väzby nielen, ako to sám tvrdí z dôvodu existencie obavy, že bude pokračovať v trestnej činnosti [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (preventívna väzba)], ale tiež za existencie dôvodnej obavy, že bude pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie [§ 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (kolúzna väzba)]. Ústavný súd preto nemôže dať za pravdu sťažovateľovi, že bol vzatý do väzby jedine z dôvodu jeho kriminálnej minulosti, ktorej sa nemôže zbaviť. Prvostupňový aj krajský súd sa v prejednávanej veci snažili poukázať na previazanosť dôvodov kolúznej a preventívnej väzby pri zohľadnení skutočnosti, že sťažovateľ bol niekoľkonásobne súdne trestaný, pričom posledný skutok, pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, mal spáchať krátko po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Z uvedených dôvodov považovali rozhodnutie o väzbe sťažovateľa za zákonné, v nadväznosti na čo konštatovali, že sťažovateľovi právo na náhradu škody v danej veci nevzniklo. Na zvýraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia krajský súd v napadnutom rozhodnutí sťažovateľovi objasnil, že zavinenie sťažovateľa na vzatí do väzby nemožno stotožňovať so zavinením začatia trestného stíhania alebo vznesenia obvinenia, pretože skutočnosti odôvodňujúce vzatie obvineného do väzby sú skutkovo odlišné od tých, pre ktoré možno začať trestné stíhanie alebo vzniesť obvinenie. Krajský súd bol toho názoru, že v prejednávanej veci nebolo významné, či konanie sťažovateľa vyvolalo podozrenie, že bol spáchaný trestný čin, pre ktorý bol stíhaný, ale to, či jeho správanie alebo iné skutočnosti vyvolali dôvodnú obavu zakladajúcu niektorý z dôvodov väzby. Vo vzťahu k viacerým väzobným dôvodom považoval za postačujúce, ak sťažovateľ zaviniť splnenie aspoň jedného z nich. Ústavný súd síce vníma postoj sťažovateľa, ktorý zrejme vidí napadnuté rozhodnutie viac vo svetle absurdnosti (sťažovateľ subjektívne cíti, že do väzby bol vzatý nespravodlivo, keďže v trestnom konaní vyšlo najavo, že „skutok sa nestal“, a vníma ako spravodlivé, že by za tento postup mal byť odškodnený), avšak za daných okolností sa nemôže stotožniť s tvrdeniami sťažovateľa, že krajský súd napadnuté rozhodnutie nedostatočne odôvodnil alebo že by na predmetné rozhodnutie neboli objektívne dané dôvody. Ústavný súd preto nemôže vnímať napadnuté rozhodnutie krajského súdu ani ako arbitrárne s priamym dopadom na v sťažnosti označené práva.</p> <p>Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tej totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovala. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup krajského súdu za ústavne akceptovateľný a primerane argumentačne zdôvodnený. Napadnuté rozhodnutie preto nemožno považovať ani za svojvoľné či arbitrárne.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011, II. ÚS 27/07, I. ÚS 31/05, m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07, I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 417/08</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>
klúčové slová	<p>arbitrárnosť zavinenie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na spravodlivý proces</p>

	práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu - právo na prístup k súdu zodpovednosť - za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo postupom orgánu verejnej moci náhrada nemajetkovej ujmy dovolanie väzba väzba - dôvody väzby
--	--

spisová značka	III. ÚS 373/2016
populárny názov	Vodná fajka ako výrobok určený na fajčenie neobsahujúci tabak a zákaz jej zásielkového predaja
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	07.06.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Legálna definícia výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak v § 2 ods. 4 písm. k) zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a dopnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, bola v prípade sťažovateľa vykladaná iba v súvislosti so zásielkovým predajom vodných fajok a iba pre účely zákona o ochrane nefajčiarov, ktorého nesporným zmyslom je ochrana zdravia pred negatívnymi účinkami fajčenia. Pokiaľ tu teda na jednej strane stojí záujem sťažovateľa predávať vodné fajky okrem iných foriem predaja aj zásielkovým predajom a na druhej strane záujem spoločnosti na ochrane zdravia obyvateľov pred negatívnymi následkami fajčenia, ku ktorým môže prispieť aj používanie vodnej fajky, je namieste aj túto okolnosť pri výklade dotknutých ustanovení a ich prípadnom dopade na základné práva sťažovateľa vziať do úvahy.
skutkový stav a základné fakty	<p>Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola doručená sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 4. novembra 2015.</p> <p>Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa ako žalobca v konaní pred Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) domáhal proti žalovanému preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o sťažovateľom podaných námietkach z 15. januára 2014 proti opatreniu na mieste z 9. januára 2014, ktorým boli sťažovateľovi nariadené záväzné pokyny. Podľa týchto záväzných pokynov bol sťažovateľ okrem iného povinný s termínom ihneď podľa zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane nefajčiarov“) nepredávať tabakové výrobky a výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, a formou zásielkového predaja. Sťažovateľ námietky proti záväznému pokynu odôvodnil tým, že síce podľa § 6 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane nefajčiarov je zakázaný zásielkový predaj tabakových výrobkov a výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, avšak vodná fajka takýmto výrobkom nie je. Ustanovenie § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov definuje výrobky, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak, tak, že nimi sú všetky výrobky neobsahujúce tabak, ktorých spôsob užívania je fajčením. Zákon tak zakazuje zásielkový predaj obsahu výrobku na fajčenie (napr. bylenných zmesí na fajčenie), a nie zásielkový predaj prostriedku pre umožnenie fajčenia (vodná fajka), ktorý samotný sa neužíva. Preto zákaz, na ktorý poukazuje žalovaný, sa na zásielkový predaj vodných fajok nevzťahuje.</p> <p>O žalobe sťažovateľa podanej proti rozhodnutiu žalovaného z 15. januára 2014 rozhodol krajský súd tak, že žalobu sťažovateľa zamietol, nakoľko sa nestotožnil s právnym názorom sťažovateľa, že vodné fajky nie sú výrobkom, ktorý je určený na fajčenie a neobsahuje tabak v zmysle zákonnej definície § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov.</p>

	<p>Proti rozsudku krajského súdu zo 4. novembra 2014 podal sťažovateľ odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom zo 4. novembra 2015 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Stotožnil sa v celom rozsahu s právnym posúdením veci krajským súdom.</p>
z odôvodnenia	<p>Podstatou sťažnosti sťažovateľa je jeho tvrdenie, podľa ktorého sa najvyšší súd nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, a jeho rozhodnutie teda nie je dostatočne odôvodnené. V konečnom dôsledku sťažovateľ považuje toto rozhodnutie za porušujúce jeho označené základné práva pre ústavne nekonformný výklad ustanovenia § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov, ktorým najvyšší súd dospel k záveru, že vodná fajka je výrobkom určeným na fajčenie neobsahujúcim tabak, pretože jej spôsob užívania je fajčením.</p> <p>Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní o správnej žalobe nastolil.</p> <p>V prípade sťažovateľa správne súdy vysvetlili, ako dospel k záveru o tom, že vodná fajka je v zmysle § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov výrobkom určeným na fajčenie neobsahujúcim tabak. Vychádzali z definície procesu fajčenia zohľadňujúc potrebu ochrany zdravia ľudí pred vznikom závislosti od nikotínu v súlade so zmyslom a účelom zákona o ochrane nefajčiarov. Za rozhodujúce považovali to, že vodná fajka je výrobok technicky usposobený tak, že môže byť použitá na inhalovanie nikotínu. To, že môže byť použitá aj na iné účely, nepovažovali za rozhodujúce. Odmietli formalistický výklad sťažovateľa, podľa ktorého vodná fajka nespĺňa podmienky § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov iba preto, že fajčením sa nespotrebuje, resp. samotná neobsahuje škodlivé látky a neohrozuje zdravie ani bezpečnosť spotrebiteľa. Tým reagovali i na námietky sťažovateľa obsiahnuté v jeho odvolaní. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.</p> <p>Pokiaľ najvyšší súd dospel k záveru, že vodná fajka je výrobok určený na fajčenie neobsahujúci tabak v zmysle podľa § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov, ktorého zásielkový predaj je zakázaný podľa § 6 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane nefajčiarov, tento jeho záver nepopiera obsah a účel právnej úpravy a je ústavne konformný.</p> <p>Ústavný súd pripomenul, že otázka, či vodná fajka je výrobkom určeným na fajčenie neobsahujúcim tabak, bola vo veci sťažovateľa riešená v súvislosti so zákazom predaja takýchto výrobkov zásielkovým predajom podľa § 6 ods. 1 písm. e) zákona o ochrane nefajčiarov. Aj táto skutočnosť má význam pre posúdenie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov a výklad aplikovaných ustanovení súdnymi súdmi. Legálna definícia výrobkov, ktoré sú určené na fajčenie a neobsahujú tabak v § 2 ods. 4 písm. k) zákona o ochrane nefajčiarov, bola v prípade sťažovateľa totiž vykladaná iba v súvislosti so zásielkovým predajom vodných fajok a iba pre účely zákona o ochrane nefajčiarov, ktorého nesporným zmyslom je ochrana zdravia pred negatívnymi účinkami fajčenia. Pokiaľ tu teda na jednej strane stojí záujem sťažovateľa predávať vodné fajky okrem iných foriem predaja aj zásielkovým predajom a na druhej strane záujem spoločnosti na ochrane zdravia obyvateľov pred negatívnymi následkami fajčenia, ku ktorým môže prispieť aj používanie vodnej fajky, je namieste aj túto okolnosť pri výklade dotknutých ustanovení a ich prípadnom dopade na základné práva sťažovateľa vziať do úvahy.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že: <u>Sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06</p>
súvisiace právne predpisy	<p>§ 6 ods. 1 písm. e) zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov</p>

	§ 2 ods. 4 písm. k) zákona č. 377/2004 Z.z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov
klúčové slová	správne súdnictvo - rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.